

4.

Усмири въвв душата ми стръвния зовъ,
отъ душата ми черната кръвь изличи,
пригърни ме, о моя далечна любовь,
съсъ златиститѣ клепки и сини очи!

Отъ стоглавата ламя погълнатъ, плененъ,
отъ стоглавата ламя съсъ каменна грѣдь,
азъ лежа, а стръвници бѣсுவатъ надъ менъ,
а надъ мене стръвници на кърви реватъ.

И трептятъ предъ очитѣ ми жълти дъги,
въвъ устата ми вкусъ е на кръвь и на плѣть, —
мойтѣ мускули гниятъ въ желѣзни халки,
мойтѣ млади гърди сж разбити на смърть.

Ахъ, и ти, ти о майко, забулена въ мракъ,
и загробена нейде подъ явора старъ, —
дай да сложа глава въвв полата ти пакъ
и разказвай ми пакъ ти за болния царь!

Ний осмината братя тукъ дълго лежимъ,
насъ погълна ни ламята съ ярость и жадь
ахъ, кажи ми ти, майко, ахъ майко, кажи,
че ще дойде, ще дойде деветия братъ!